

מ"ת 4286/05/21 - מדינת ישראל ע"י נגד רמזי רדאידה (עציר) ע"י

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 4286-05-21 מדינת ישראל נ' רדאידה(עציר)
תיק חיצוני: 2021\349807

בפני	כבוד השופט ביאלין אלעזר
המבקשת	מדינת ישראל ע"י עו"ד שי עציון מפרקליטות מחוז ירושלים
נגד	
המשיב	רמזי רדאידה (עציר) ע"י ב"כ עו"ד פארס מוסטפא

החלטה

הבקשה וכתב האישום

1. לפניי בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים.
2. בבסיס הבקשה למעצר, כתב אישום שהוגש נגד המשיב ביום 03.05.21 ואשר מייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית מתוך מניע של גזענות או עוינות כלפי הציבור לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**") בצירוף סעיף 144 לחוק בנסיבות סעיף 144א. כמו כן, כתב אישום מייחס למשיב עבירה של תקיפה סתם מתוך מניע של גזענות או עוינות כלפי ציבור לפי סעיף 379 לחוק בצירוף סעיף 144 לחוק בנסיבות סעיף 144א.
3. לפי הנטען בכתב האישום החל מיום 18.04.21 בעת חודש הרמדאן אירעו בירושלים אירועים רבים של תקיפות אזרחים וכוחות הביטחון על רקע לאומני וגזעני. אירועים אלה כללו, בין היתר, תקיפות של אזרחים בעלי חזות או סממנים יהודיים. לפי הנטען בכתב האישום ביום 22.04.21 צעד המשיב יחד עם אחרים בגשר המוביל מכיכר צה"ל לשער יפו. באותה העת, המשיב הבחין במתלונן (להלן: "**מ**") האמור בסעיף 2 לעובדות כתב האישום ובאדם נוסף שזהותו אינה ידועה למבקשת (להלן: "**הנפגע**"), שהינם בעלי חזות יהודית חרדית, כאשר הם הולכים בגשר. בתוך כך, גמלה בליבו של המשיב ההחלטה לתקוף יהודים בשל מוצאם או דתם.
4. לפי העובדות בכתב האישום המשיב בעט בנפגע במותנו בעוצמה וזאת במפתיע מבלי שקדם דין ובדברים מצד הנפגע. מעוצמת הבעיטה נהדף הנפגע על גדר נמוכה, פגע בה ונפל מעברה השני על פניו, תוך שכיפתו נופלת. לפי הנטען בכתב האישום, מעשיו של המשיב גרמו לנפגע חבלה של ממש מסוג מכאוב. בהמשך, ניגש המשיב לעבר מ' ומבלי שהיו דין ודברים מצדו של מ', סטר בו בעוצמה על לחייו. כתוצאה מכך, הופלה כיפתו של מ'.

טענות הצדדים

5. בדיון שהתקיים בפניי ביום 25.05.21 הסכים ב"כ המשיב לקיומן של ראיות לכאורה ביחס לאליומות המתוארת כלפי המתלון כמפורט בסעיף 4 לכתב האישום וחלק על קיומן של ראיות לכאורה ביחס לאליומות שהופעלה לכאורה כלפי הנפגע כפי המתואר בסעיף 3 לכתב האישום. ב"כ המשיב טוען כי בהעדר תלונה מטעם הנפגע, לא ניתן לבסס עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש מתוך מניע גזעני למשיב. בהקשר זה טוען ב"כ המשיב כי תלונתו של המתלון נדרשת לנוכח יסוד ההסכמה או העדר ההסכמה הנדרש להוכחה בהתאם להוראת סעיף 378 לחוק. לדידו של ב"כ המשיב הגדרת התקיפה של סעיף 378 לחוק מחייבת לשמוע את דברי המתלון. טענתו הנוספת של ב"כ המשיב היא שבהעדר הנפגע המעיד על תקיפתו לא ניתן להוכיח את החבלות להן טוענת המבקשת בכתב האישום. בהקשר זה, הוסיף ב"כ המשיב כי לא זה בלבד שאין נפגע עבירה אלא שגם אין תיעוד רפואי ממנו ניתן להסיק על חבלה כל שהיא. לדעת ב"כ המשיב גם אם כל המתואר בסעיף 3 בעובדות כתב האישום הוא ניתן להוכחה על פי התיעוד הקיים בסרטון הווידאו, לא ניתן להוכיח את החבלה לה טוענת המבקשת.

6. מנגד ב"כ המבקשת טוענת כי האירוע המתואר בסעיף 3 לכתב האישום מלמד הן על כך שמדובר בתקיפה שלא בהסכמה והן על כך שמדובר בתקיפה שגרמה לחבלה של ממש, לכל הפחות על דרך של גרימת מכאוב. המבקשת טענה בדיון כי נעשו מאמצים לאתר את הנפגע אלא שבסופו של יום לא עלה בידי המדינה לאתר.

דין והכרעה

7. השאלה שעומדת לפניי ואשר שנויה במחלוקת בין הצדדים היא האם בהעדר הנפגע ניתן לבסס את יסודות העבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בהעדר מתלון ובהעדר תיעוד של חבלה.

8. סעיף 378 לחוק קובע לאמור:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, **בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית** - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות."

9. עיינתי בראייה המרכזית המתארת את התקיפה נשוא עובדות סעיף 3 לכתב האישום. העובדות האמורות מבוססות על תיעוד התקיפה במצלמת אבטחה. אין חולק, כי מתיעוד הסרטון שהוצג בפניי נצפה המשיב בועט באדם בעל חזות חרדית. אין חולק גם כי התקיפה האמורה בוצעה מתוך מניע גזעני או לאומני. דהיינו שהמשיב תקף את הנפגע בעקבות ובשל זהותו כיהודי בעל חזות חרדית. השאלה היא האם בהעדר תלונה או גרסה כל שהיא מהנפגע ניתן להוכיח את העדר ההסכמה שביסוד עבירת התקיפה. לדידי, את היסוד של העדר ההסכמה ("**בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית**") ככל יסוד עובדתי או נפשי אחר, ניתן להוכיח באמצעות ראיות ישירות ונסיבתיות, על דרך של הסקת מסקנות הגיוניות הנלמדות מאותן ראיות (ראו והשוו: ע"פ 2653/98 **בן דוד נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(4) 529, 539 ואילך (1998); ע"פ 602/06 **אברהם נ' מדינת ישראל**, פסקאות 4-6 (פורסם בנבו, 22.1.2007)). במקרה זה, נצפה המשיב בועט בנפגע בעוד הנפגע מתהלך ברחוב, ללא כל שיח מקדים או הכירות מוקדמת. על כן, לא יכול להיות חולק

כי הנפגע לא הסכים לתקיפתו. כך במיוחד לנוכח היות התקיפה ברוטלית ועוצמתית שבעקבותיה נחבט הנפגע בגדר ונפל מעברה השני. לפיכך, דין טענה זו של המשיב להידחות מכל וכל.

10. השאלה היותר מורכבת היא האם בהעדר תיעוד ביחס לחבלה על גופו של הנפגע או בהעדר גרסת הנפגע או ראיות אחרות המצביעות על פציעתו של הנפגע, ניתן להוכיח שאכן מדובר בתקיפה הגורמת "**חבלה של ממש**". ככלל, ראוי היה ששאלה זו תידון ותלובן במסגרת ההליך העיקרי. עם זאת, ומאחר שב"כ המשיב העלה טענה זו כטענה מרכזית, מצאתי להידרש לה גם כאן. לדידי, התשובה לכך, היא בחיוב, לפחות לצורך השלב הדיוני שבפניי, והכל כפי שיפורט להלן.

11. סעיף 34כד לחוק מגדיר חבלה מה היא:

"**חבלה**" - מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים;

12. נקבע כבר בפסיקה כי אין להציב גבול תחתון למושג "חבלה של ממש". עוד נקבע כבר כי המונח חבלה מתפרש "**מפצע של ממש ועד לכאב, דכאון ועלבון. יוצא איפוא, שדי בפגיעה גופנית שגורמת לכאב בלבד כדי שהפגיעה תהיה בגדר חבלה גופנית**"... (ע"פ 123/71 (מחוזי באר שבע) **מדינת ישראל נ' דיאב בן זועבי**, עמ' 158 לפסק הדין).

13. נראה כי בע"פ 1976/11 **ויספיש נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, מיום 21.11.11 פסקה 6), נקבעה הפרשנות המקובלת בפסיקה למונח חבלה של ממש, ולפיה יש להוכיח "חבלה אשר לה ביטוי מוחשי". נראה שכדי למלא אחר דרישה זו ניתן להסתפק במכאוב אף ללא צורך בהצגת תיעוד של סימני חבלה. כך למשל, בעניין ויספיש נקבע כי עדות שמסר המתלונן על מכאוב שנגרם לו מפגיעת אבן עונה על הגדרה חבלה של ממש.

14. מכאן, ניתן להסיק, לצורך קיומן של ראיות לכאורה בלבד, כי בעיטה, במפתיע, בעקבותיה נהדף הנפגע לגדר ונפל מעבר לה, לכל הפחות, גרמה ל"מכאוב". בהקשר זה, מצאתי להפנות, בין היתר, לת"פ 38041-08-16 **מדינת ישראל נגד פלונית** (מפנה לפסקאות 107-105), שם הסיק ביהמ"ש משמיעת עוצמת קולות בכי של תינוק כי אלו גרמו למכאוב וזאת חרף העדרן של סימני חבלה, ועל כן נקבע כי הוכח היסוד חבלה של ממש.

15. מכל מקום, בית המשפט אשר ישמע את הראיות בתיק יידרש לשאלות אלה ויכריע בהן כחוכמתו. לצורך השלב הדיוני שבפניי, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה ברף הנדרש לעבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום.

16. משקבעתי קיומן של ראיות לכאורה ברף הנדרש, אפנה עתה אל עילת המעצר. העבירות המיוחסות למשיב והנסיבות שאפפו את ביצוען לכאורה, מקימה עילת מעצר של מסוכנות מוגברת. המעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום הם שילוב של בריונות וגזענות יחדיו. בית המשפט העליון עמד על כך שבריונות המלווה באלימות על רקע גזעני או לאומני, כמו במקרה שלפניי, מעידה על מסוכנות לציבור: "**כאשר הרקע למעשה הוא פשע שנאה, המסוכנות של המעשה היא אינה רנטית, באשר פשע שנאה ניזון ויונק משורשיה של אידיאולוגיה רעילה**" (בש"פ 3199-14 **מדינת ישראל נ' וינברג**; בש"פ 6825/14

איליה פקטוביץ' נ' מדינת ישראל).

17. המסוכנות הנשקפת מהמשיב עולה בבירור גם לנוכח העובדה שכנגדו תלויים ועומדים שני הליכים בגין שורה של עבירות שעניינם פגיעה במבנה מרכז שירות משולב (מש"מ) שהוקם בשכונת צור באהר בירושלים ונועד להעניק שירות לאזרחים וכן בעבירות של הפרעה לשוטר ואיומים, בהליך נפרד.
18. ב"כ המשיב עתר להפנות את המשיב לקבלת תסקיר מעצר. המשיב יליד שנת 2003, ללא הרשעות קודמות. מכאן, שבשלב זה, לא מצאתי לדחות על הסף עתירתו זו.
19. לפיכך, ומבלי שהמשיב יפתח ציפיות בדבר שחרור, מצאתי להפנותו לקבלת תסקיר מעצר. התסקיר יבחן את מידת המסוכנות הנשקפת מהמשיב וכן אפשרות שחרור לחלופת מעצר ככל שתוצג חלופת מעצר על ידי ב"כ.
20. ב"כ המשיב ימסור לשירות המבחן פרטי התקשורת עם המפקחים המוצעים.
21. תסקיר מעצר יוגש עד ליום 29.6.21.
22. דיון בעניינו של המשיב יתקיים ביום 30.6.21 בשעה 09:00.
23. המשיב יובא על ידי ליווי שב"ס.
24. המזכירות תשלח החלטה לצדדים. שב"ס ימסור עותק מההחלטה למשיב. כמו כן, שב"ס יאפשר למשיב שיחת טלפון עם ב"כ בהתאם לנהלי שב"ס.
25. תיק החקירה יוחזר למבקשת באמצעות המזכירות.

ניתנה היום, י"ז סיוון תשפ"א, 28 מאי 2021, בהעדר הצדדים.